

Tribuna

David Bueno i Torrens. Director de la Càtedra de Neuroeducació UB-EDU1ST

Infants connectats

Una de les tasques més transcendents en qualsevol societat és l'educació, atès que en depèn el futur. Les estratègies educatives han estat tradicionalment feu de la pedagogia i la didàctica, a les quals s'ha sumat la neurociència. Aprenem amb el cervell, i tot allò que aprenem, i molt especialment com ho aprenem, influeix en la seva construcció. Per aquest motiu, l'estil educatiu afecta la vida mental de les persones i, en conseqüència, la percepció que tenen d'elles mateixes i del seu entorn. La relació entre la neurociència i l'educació ha generat un nou camp, la neuroeducació.

L'OBJECTIU DE LA NEUROEDUCACIÓ és analitzar com madura el cervell i de quina manera aprèn segons cada etapa vital, i també com els aprenentatges condicionen la vida mental futura de les persones a través de les connexions neuronals que generen. Complementa la pedagogia i la didàctica amb nous coneixements d'índole biològica, per exemple entenent els fonaments neuronals de les emocions, i per què apren-

dre amb por (por del fracàs, per exemple) genera personalitats radicalment diferents a fer-ho a través de l'alegria, la sorpresa i la curiositat.

FA UN PARELL DE SETMANES es va crear a la Universitat de Barcelona, en associació amb la fundació Education 1st de Florida, la primera Càtedra de Neuroeducació del món, que tinc el plaer i el repte de dirigir, junt amb la pedagoga Anna Forés. La càtedra pretén investigar i difondre els coneixements en neuroeducació i formar professionals amb un objectiu social molt clar: contribuir a potenciar la dignitat individual i col·lectiva a través del creixement personal, mitjançant processos educatius que generin persones i societats més equilibrades i apoderades, més lliures i justes, i amb capacitat de transformació conscient.

AQUEST, REPETEIXO, ÉS L'OBJECTIU FUNDACIONAL de la càtedra, però és una qüestió ideològica, perquè tot nou coneixement té sempre múltiples vessants, depèn de com s'utilitzi. Els coneixe-

ments en neurociència també poden ajudar a dissenyar estratègies que promoguin societats més submisses que acceptin l'autoritat sense qüestionar-la. O, com han començat a fer en alguns centres educatius a la Xina, monitoritzar l'activitat cerebral dels alumnes per, suposadament, estimular-los. Segons va publicar fa pocs dies el *Wall Street Journal*, algunes aules s'han equipat amb càmeres associades a sistemes d'intel·ligència artificial, i als alumnes se'ls connecta a sensors per monitoritzar en viu i en directe l'activitat cerebral, la qual cosa permet que els mestres i els pares puguin pressionar els seus alumnes i fills fins al límit, deixant-los sense ni un bri d'intimitat.

UN OBJECTIU COMPLETAMENT OPOSAT als de la nova càtedra: ajudar els infants i els adolescents, i per tant a tots els col·lectius implicats en educació, a connectar millor amb ells mateixos i amb el seu entorn, per contribuir a formar persones més lliures i societats més equilibrades.